ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Brno, Nám. 28. Října 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-610/ZA-ZA05-LE05-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2016, č. j. 33 Az 16/2015 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-610/ZA-ZA05-LE05-2014, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a §14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že udělení doplňkové ochrany vylučuje § 15a téhož zákona. Následně podanou žalobu zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) svým rozsudkem ze dne 10. 3. 2016, č. j. 33 Az 16/2015 - 36 (dále jen „napadený rozsudek“).

Krajský soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným, o kterém nebylo mezi stranami sporu. Součástí správního spisu byl i výpis z evidence rejstříku trestů

fyzických osob, z něhož bylo zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2009, sp. zn. 53 T 6/2008, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 6 To 56/2009, shledán vinným ze spáchání trestného činu padělání a pozměňování peněz ve značném rozsahu podle § 140 odst. 1,3 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů („trestní zákon"). Za toto jednání byl podle § 140 odst. 3 trestního zákona odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 11 let. Z citovaného výpisu dále vyplynulo, že žalobce byl dne 18. 4. 2013 z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Předmětem sporu mezi stranami se na zmíněném skutkovém pozadí stala právní otázka naplnění podmínek pro uplatnění vylučovací klauzule pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Předmětné ustanovení ke dni rozhodování žalovaného stanovilo, že „[d]*oplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvlášť závažný zločin*". Žalobce v podané žalobě tvrdil, že citované ustanovení nelze aplikovat v situaci, kdy žadatel o mezinárodní ochranu byl již za „*zvlášť závažný zločin*" odsouzen, a to *v jurisdikci státu, který rozhoduje o udělení mezinárodní ochrany*. Vyšel přitom z argumentace *per analogiam* ve vztahu k vylučující klauzulí zakotvené pro případy udělení azylu v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu – „[a]*zyl nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 12 nebo 13, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu mimo území* [napadený rozsudek hovoří o „*pojmovému znaku teritoriality*"]".

Krajský soud se s výkladem zaujatým žalobcem neztotožnil a v té souvislosti poukázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78 (přístupný na www.nssoud.cz), zachycující dle jeho názoru rozdíl mezi ustanoveními obsahujícími vylučující klauzule u doplňkové ochrany a pro udělení azylu. Krajský soud z odkazovaného rozsudku zmínil následující pasáž: „*Z citované právní úpravy je zřejmé, že došlo k rozhojnění zákonných výluk z udělení doplňkové ochrany oproti předchozí úpravě výluk z aplikace překážek vycestování a ke změně jejich slovního vyjádření (například nyní postačuje spáchání zvlášť závažného trestného činu, zatímco předchozí úprava požadovala odsouzení za zvlášť závažný trestný čin). Ustanovení § 15a zákona o azylu je nicméně transpozicí čl. 17 kvalifikační směrnice* [směrnice Rady 2004/83/ES; dále jen kvalifikační směrnice], *a opět je nutno konstatovat, že tato transpozice neproběhla zcela korektně. Na rozdíl od § 15a odst. 1 písm. b) požaduje kvalifikační směrnice, aby se jednalo o vážný nepolitický zločin. Zásady a cíle OSN uvedené v § 15a odst. 1 písm. c) zákona o azylu omezuje kvalifikační směrnice jen na zásady a cíle uvedené v preambuli a v článcích 1 a 2 Charty OSN. Konečně kvalifikační směrnice odmítá poskytnout doplňkovou ochranu tomu, kdo představuje nebezpečí pro společnost nebo pro bezpečnost členského státu, ve kterém se nachází, a to na rozdíl od úpravy v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, který hovoří pouze o nebezpečí pro bezpečnost státu.*"

V návaznosti na řečené krajský soud odkázal rovněž na doktrinální výklad ke vztahu § 15 a § 15a zákona o azylu, vystavěný na úvaze, že vylučující klauzule u doplňkové ochrany je výrazně širší než u azylu. Jako důvody přitom uvádí, že § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se jednak vztahuje i na „*politické*" trestné činy, dále neobsahuje časové omezení z hlediska data spáchání trestného činu a konečně „*neobsahuje žádné teritoriální*

omezení z hlediska místa spáchání trestného činu [tj. oproti § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu chybí spojení ‚mimo území']". Připomíná terminologickou odchylku mezi ustanoveními, kdy vylučující klauzule u doplňkové ochrany používá termín „*zvlášť závažný zločin*", zatímco druhá z klauzulí „*vážný... trestný čin*". Důvod této skutečnosti shledává komentářová literatura v tom, že „*při transpozici kvalifikační směrnice zákonodárce nově zakotvil celý § 15a zákona o azylu, zatímco § 15 odst. 1 zákona o azylu zůstal nedotčen a doslovně parafrázuje znění čl. 1F ŽÚ1951 [přičemž při formulování § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu se navázáním na terminologii českého trestního zákona tehdejší zákonodárce zjevně nezabýval]*". S ohledem na skutečnost, že čl. 12 odst. 1 písm. b) a čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice obsahují totožnou formulaci („*vážný zločin*"), je vhodné vykládat termíny ve sporných (národních) ustanoveních pro účely zákona o azylu jako synonyma.

Na zmíněné navázal krajský soud konstatováním, že z předmětné citace vyplývá skutečnost, že zatímco na rozdíl v dikci u vymezení znaků trestního deliktu je třeba nahlížet jako nezáměrný, tak v případě pojmového znaku *teritoriality*, který je zahrnut v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, avšak v § 15a odst. 1 písm. b) téhož předpisu absentuje, jde o projev *ratio legis* předmětné právní úpravy. Krajský soud tak dospěl k závěru, že vylučující klauzule z udělení doplňkové ochrany je širší, než v případě azylu, a proto zahrnuje i závažné trestní delikty žadatelů o azyl spáchané *na území státu, kde žadatel chce dosáhnout udělení mezinárodní ochrany*. Svůj závěr krajský soud podpořil odkazem na následující legislativní vývoj – směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „nová kvalifikační směrnice"), která našla svůj odraz v zákoně č. 314/2015 Sb. Krajský soud ve světle uvedeného odmítl možnost analogie vylučující klauzule u doplňkové ochrany ve vztahu k vylučující klauzuli u azylu, neboť by vedla k příliš restriktivnímu výkladu, který by byl *contra legem*. Vzhledem k výše uvedené nespornosti o skutkovém stavu dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný posoudil správně podmínky pro aplikaci vylučující klauzule v případě doplňkové ochrany obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a rovněž správně usoudil, že v případě žalobce bylo udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a nebo § 14b zákona o azylu *ex lege* vyloučeno. V kontextu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, pak v takovém případě žalovaný nebyl dále povinen zjišťovat existenci důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

II. Kasační stížnost

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost. Krajskému soudu vytkl nesprávnou aplikaci § 15 a 15a zákona o azylu, ve znění platném do 17. 12. 2015. Uvedl, že obě ustanovení představují provedení kvalifikační směrnice. Stěžovatel poukázal na to, že obě ustanovení se liší, neboť „*doplňkovou ochranu [§ 15 odst. 1 písm. b)] vylučuje spáchání ‚vážného nepolitického trestného činu mimo území', zatímco azyl [§ 15a odst. 1 písm. b)] vylučuje spáchání ‚zvlášť závažného zločinu'*" (pozn. Nejvyššího správního soudu – stěžovatel zřejmě v citované pasáži kasační stížnosti zaměnil pojmenování forem mezinárodní ochrany). Podle stěžovatele je tak zjevné, že se tyto výjimky po obsahové stránce liší, „*byť by měly vycházet z transpozice totožné kvalifikační směrnice*".

Stěžovatel dále namítl, že předpisy upravující mezinárodní azylovou, resp. doplňkovou ochranu je nezbytné vykládat ve prospěch osob žádajících o udělení takové ochrany, v souladu s čímž je třeba upřednostnit výklad pro žadatele příznivější, tedy ten, který vylučuje udělení mezinárodní ochrany v případě spáchání *„vážného nepolitického trestného činu mimo území“*.

Ve vztahu k výše zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, stěžovatel uvedl, že navzdory tvrzení krajského soudu se tento nezabývá komparací sporných ustanovení, ale vzájemným vztahem § 15a odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o azylu. Otázka vztahu vylučující klauzule pro azyl a doplňkovou ochranu tak podle stěžovatele nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu dosud řešena. V souvislosti se zmíněným rozsudkem a odkazem na doktrinální výklad zmíněný krajským soudem stěžovatel uvedl, že oba tyto zdroje považují transpozici kvalifikační směrnice za ne zcela korektní, přičemž hlubším provázáním novelizovaného předpisu se zbytkem právního řádu se zákonodárce nezabýval. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že žádný z jím zmíněných zdrojů fakticky nepotvrzuje, že by úmyslem zákonodárce byly dvě rozdílné vylučující klauzule, ale (zdroje) naopak připouští *„jisté imperfekce ohledně transponovaných předpisů*“.

V souvislosti s komparací vylučujících klauzulí krajským soudem stěžovatel konečně doplnil, že rozdíl ve znění ohledně znaků trestného činu nemůže být logicky na jedné straně nezáměrný (vymezení znaků trestního deliktu) a současně úmyslný (zahrnutí pojmového znaku teritoriality).

V souhrnu uvedeného navrhl stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výkladem § 15a zákona o azylu a argumentací provedenou krajským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítnuta jako nepřijatelná.

Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Při úvaze, zda je namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. tento soud nepřehlédl, že judikatorně dosud důsledně neřešil problematiku vztahu ustanovení § 15 a § 15a zákona o azylu v kontextu nyní stěžovatelem uplatňované argumentace, mířící na pojmový znak teritoriality (ne)zahrnutý v odkazovaných ustanoveních. Krajský soud sice v tomto směru uvedl, že Nejvyšší správní soud se vztahem vylučujících klauzulí zabýval v rozsudku č. j. 1 Azs 107/2008 – 78, avšak (mj.) krajským soudem citovaná pasáž ve skutečnosti rozebírá vztah vylučující klauzule u doplňkové ochrany a dřívější úpravy výluk z aplikace překážek vycestování. Vztah vylučujících klauzulí u azylu a doplňkové ochrany tedy Nejvyšší správní soud v uvedeném kontextu dosud podrobně nerozebíral. Proto se nyní rozhodl posoudit kasační stížnost věcně.

Citace relevantních ustanovení:

Ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v rozhodném znění: „*Azyl nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 12 nebo 13, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu mimo území.*“ Článek 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice: „*Státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti je vyloučen z postavení uprchlíka, existují-li závažné důvody se domnívat, že se dopustil vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než byl uznán uprchlíkem, tj. před vydáním povolení k pobytu na základě přiznání postavení uprchlíka.*“

Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v rozhodném znění: „*Doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvlášť závažný zločin*“. Článek 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice: „*Státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti není způsobilá k podpůrné ochraně, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustil vážného nepolitického zločinu;*“.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že „*výjimky se po obsahové stránce liší, byť by měly vycházet z transpozice totožné kvalifikační směrnice*“. Stěžovateli lze dát za pravdu, že výjimky jsou skutečně obsahově rozdílné. Tento závěr podporuje i citace komentářové literatury k rozhodným ustanovením, kterou ve svém

rozsudku krajský soud použil (též výše). Tato rozdílnost je ovšem podle Nejvyššího správního soudu vcelku logická, neboť § 15 a § 15a zákona o azylu provádějí *rozdílná* ustanovení (totožné) kvalifikační směrnice, tedy jejích článků 12 a 17, které upravují rozdílné instituty. To vyplývá jak ze samotného znění citovaných článků, tak i systematického členění kvalifikační směrnice („*status uprchlíka*“ a „*podpůrná ochrana*“).

Stěžovatel dále poukázal na to, že jak krajským soudem zmíněný „*doktrinální výklad*“, tak rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 107/2008 – 78, vytýkají transpozici kvalifikační směrnice jistou míru nekorektnosti. V této souvislosti je však třeba poznamenat, že doktrinální výklad tak činí ve vztahu k rozdílnosti použité terminologie – „*vážný ... trestný čin*“ [§ 15 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] oproti „*zvlášť závažný zločin*“ [§ 15a odst. 1 písm. b)]. Samotný komentář k zákonu o azylu však tento rozdíl vysvětluje nedůsledností českého zákonodárce při provádění transpozice z hlediska navázání terminologie § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu na terminologii tehdejšího trestního zákona. Doslova k tomu uvádí, že předmětná „*odchylka je dána pravděpodobně tím, že při transpozici kvalifikační směrnice zákonodárce nově zakotvil celý § 15a zákona o azylu, zatímco § 15 odst. 1 zákona o azylu zůstal nedotčen a doslovně parafrázuje znění čl. 1F ŽÚ1951*“.

Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu vytýká nekorektnost provedené transpozici v odlišných bodech, než je (ne)zahrnutí pojmového znaku teritoriality do § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když poukazuje na absenci adjektiva „*nepolitický*“ (zločin), který čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice zahrnuje. Další odlišnosti, které Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 107/2008 – 78 zmínil, se pak dotýkají již jiných písmen § 15a odst. 1 zákona o azylu a nejsou tak pro posouzení nynějšího případu rozhodné. Se stěžovatelem tak lze souhlasit, že provedení kvalifikační směrnice do českého právního řádu nebylo zcela důsledné. Současně je nicméně třeba dodat, že jím uváděné odchylky se v žádném z citovaných případů nedotýkaly pojmového znaku teritoriality, na jehož existenci byla aplikace vylučující klauzule žalovaným v případě stěžovatele postavena.

Ve vztahu k rozdílnosti použité terminologie a možnosti podřadit jednání, za které byl stěžovatel pravomocně odsouzen, pod čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice přitom důsledně argumentoval jak žalovaný (s. 8 napadeného rozhodnutí), tak krajský soud (s. 8-9 napadeného rozsudku), způsobem, se kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Stěžovatel dále namítal, že nic fakticky nepotvrzuje, že by bylo úmyslem zákonodárce vytvořit pro azyl a doplňkovou ochranu rozdílné vylučující klauzule. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Vedle dílčích rozdílností, které byly zmíněny výše, je pro nynější věc rozhodná odlišnost v podobě (ne)zařazení pojmového znaku teritoriality, jakožto podmínky pro uplatnění vylučující klauzule u doplňkové ochrany [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Na tomto místě je vhodné srovnat vývoj unijní předlohy, tedy kvalifikační směrnice a nové kvalifikační směrnice, v rozhodném ustanovení. Jak čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice („*...se dopustil vážného nepolitického zločinu;*“), tak čl. 17 odst. 1 písm. b) nové kvalifikační směrnice („*...se dopustili vážného zločinu;*“) jsou sice rozdílné, avšak pouze z hlediska (ne)zahrnutí „*politického aspektu*“ spáchaného zločinu. Shodně naopak neobsahují požadavek spáchání zločinu „*mimo území*“, jehož zahrnutí při

výkladu vylučující klauzule doplňkové ochrany se stěžovatel dovolává.

Oproti tomu předloha vylučující klauzule v případě azylu [čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice („*se dopustil vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu*“) a nově i čl. 12 odst. 2 písm. b) nové kvalifikační směrnice („*...se dopustili vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu*“)], si požadavek pojmového znaku teritoriality udržela. Je přitom důvodné předpokládat, že v případě zájmu unijního zákonodárce na souladném výkladu vylučujících klauzulí, by tento v souvislosti s provedenou novelizací text ustanovení pozměnil, a dal tím tento svůj záměr výslovně najevo. Nelze přitom přehlédnout, že právě v tomto aspektu rozhodných ustanovení byla transpozice kvalifikačních směrnic realizována českým zákonodárcem důsledně a interpretaci § 15 a § 15a zákona o azylu, tak jak ji realizoval žalovaný, resp. krajský soud, Nejvyšší správní soud shledává eurokonformní. Skutečnost, že v rozhodných prvcích nedoznalo předmětné ustanovení při vzniku nové kvalifikační směrnice žádných změn, přitom reflektoval již žalovaný na s. 8 svého rozhodnutí.

Jestliže tak krajský soud ve svém rozsudku shledal rozdíl v dikci vylučujících klauzulí pro azyl a u doplňkové ochrany za nezáměrný a současně za *ratio legis* předmětné právní úpravy, pak je z textu odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že nezáměrnost krajský soud spatřoval v rozdílné terminologii („*vážný ... trestný čin*“ x „*zvlášť závažný zločin*“), kdy by uvedené pojmy měly být pro účely zákona o azylu „*vykládány jako synonyma*“ (Kosař, D. In. Kosař, D., Molek, P., Honusková, D., Jurman, M., Lupačová, H. Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010, cit. ASPI). Důvod rozdílnosti terminologie přitom krajský soud srozumitelně a racionálně vysvětlil pochybením zákonodárce při implementaci kvalifikační směrnice. *Ratio legis* naopak krajský soud shledal ve vyjádření požadavku pojmového znaku teritoriality v případě vylučující klauzule u azylu a z toho vyplývající větší šíře vylučující klauzule ve věcech doplňkové ochrany, kde tento prvek absentuje. Správnost této úvahy potvrzuje výslovné zachování tohoto požadavku i v nové kvalifikační směrnici [čl. 12 odst. 2 písm. b)], jak bylo uvedeno výše.

Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že výjimky, při nichž není udělen azyl, respektive doplňková ochrana, je třeba vykládat restriktivně. Stěžovatelem navrhovaný způsob uplatnění analogie by však šel proti výslovnému a opakovaně vyjádřenému rozlišení sporných ustanovení prostřednictvím (ne)zahrnutí pojmového znaku teritoriality, které má svůj zřetelný předobraz v unijní úpravě. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatelem navrhovaný výklad by byl příliš restriktivní a představoval by výklad *contra legem*.

IV. Závěr

Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud shledal stížnostní námitku stěžovatele za nedůvodnou a kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému,

kterému však nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu